

יהודה ויזן

חמישה שירים

•

לג.א. רמ.ג.

אנשי ספרות זקנים
שונאים
אנשי ספרות זקנים

הרבה שנים
שהם שונאים

אלו את אלו
על אי אלו

דברים שהכל שכחו –
מלבדם.
דברים שרבים הם בודים
מלבם.

עוד פשקו קטנים
אנשי ספרות קטנים
שנאו
אנשי ספרות קטנים
קמותם

יום אחד, אחרי שנים,
זמנו של מי
לפתע תם

אוּ אֶז
אֲנֹשִׁי סְפָרוֹת זְקֵנִים
מְקוֹנְנִים עַל יְתוּמוֹתָם

אֶךְ יֵשׁ גַּם מִי
שֶׁמְהַדְקִים לְפִיתָתָם
סְבִיב הַגּוֹפָה הַמְלַפֶּפֶת

וְנִשְׁאָרִים עַד סוֹף הַהֲלוּיָהּ
כְּדִי לְלַחֵשׁ לְרַגְבֵימֶ: "יֵא אָפֶס".

פסטורלא

אדם הולך ברחוב באמצע הימים ונהנה מן הריחות של הדברים המתקיימים:
צואת כלבים על מדרכות ונערים מבשמים מדי
זעת נשים שמנות ומגדלות שדים.

אדם הולך ברחוב כמו מים עכורים המזדחלים בצנורות ביוב
סביבו צפות התתיכות בעצלתים
אל תוף פיות עכברושים
ובתוכו זרמים נוזלי הגוף
ושפע פסלת אנושית.

אדם הולך ברחוב ובאמצע השמים צפור נמרת על שמשת מטוס
הוא לא מבחין בכך כי הוא שם עין
על ילדות קצרות-מכנס שצוחקות בקיוסק –
על המוכר, שמדמין כיצד הן יראו מפסקות.

אדם הולך ברחוב כאלו הוא בבית ונחת לו כל כך שהוא כמעט נרדם
והוא רואה איך יהודים ישרי פנים
כורעים בחם היום אפים
בארץ פללו לה שנות אלפים
ומגדדים מעל הכביש שירי אדם.

עזרא

"But a man of fifty who knows nothing
Is worthy of no respect" (canto XIII)

עֲזָרָא.

עֲזָרָא.

עֲזָרָא.

יָא

אַתָּה גוי

וּבְכָל זֹאת עֲזָרָא.

ומי שלא יודע

עלול להתבלבל

כמו למשל,

המו"ל הכי גדול בישראל

שלא שמע

שאל,

או שמא

(יש לומר) – אָמַר

(כְּשֶׁהֲצַגְתִּי בְּפָנָיו תּוֹצֵר מְגֻמָּר

מְבַחֵר

כְּתִבִּיךָ בְּעֵבְרִית):

"תגיד, והעזרא הזה, הוא

השפתה בהוצאות?"

וְאֲנִי אֲמַרְתִּי שְׁלֵא.

והוא אָמַר שֶׁהוּא אֵינוֹ מְבִין

אֶת הַמּוֹדֵל הַכֹּלְכֹלִי

שְׁלִי.

אָבֵל אֲנִי

הַבְּנֵתִי אֶת שְׁלוֹ.

•

את
שמדברת אלי
בהערכה גדולה
בהערצה גלויה
את ששונה
כל מלה משלי וכולעת
מבלי שנגעה בלשונך
מבלי שהבנת את הטעם
את שעוטה
פנים שרוצות לרצות
פנים של רב־קשב –
הנהון
והיוף
וניצוץ.

את
אינך תמה
עיניך
עיני בהמה
הלוחקת דשאים
מיד הרועה
ואיננה רואה
מאומה
זולת
הירק
שבִּיד.

את
שתורידו קלצה
ותרפי לקצי

תִּטְרַפִּי חֲלָצִי
לוֹ רַק אֲגַלֶּךָ
מְלִים שְׁכַתּוּבוֹת בְּסִפְרִים
לוֹ רַק אֲסַבֵּר אֶת אֲזַנְךָ
בְּמִינֵי הַסְּבָרִים

— אַתָּה —
אִם לִפְתַּע אֲשַׁאל
אִם הִכְחַנְתָּ
בְּדַמְיוֹן בֵּין הַשִּׁיר הָרֵאשׁוֹן בְּשִׁירֵי הָעֶצְבֹּת אֲשֶׁר לְאוֹבִידִיוֹס וּבֵין
עֲצָתוֹ שֶׁל פּוֹלוֹנִיוֹס לְכִנּוּ בְּטָרֵם צֵאתוֹ שֶׁל זֶה לְצַרְפֶּת

— אַתָּה —
תִּתְעַלְפִּי בְּמָקוֹם — וְלֹא
מִפְּאֵת חֲכַמְתִּי כִּי רַבָּה — וְלֹא
מִשׁוֹם טְפָשׁוֹתֶיךָ, אֲדַרְבָּא,
טְפָשָׁה אַתָּה לֹא —
אֲבָל יֵשׁ לְךָ חֲלָשָׁה לְשִׁמוֹת
וְאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת בְּךָ
קְבֻלָּה מַעֲשִׂית:

שֵׁם שְׁד"ל מְשַׁדְּלֶךָ מְשַׁל אֶל שְׁדֵי הוּא
שֵׁם רְטוּשׁ עוֹשֶׂה לְךָ רְטָב
אֵף מְפָרִישְׁמֵן תְּפָרִישִׁי וְאַתָּה
אֵינְךָ יוֹדַעַת

אָךְ
הֵייתִי רוֹצֵה שְׁתַּדְּעִי

כַּמָּה חֲשׂוֹךְ אָנִי
בְּפָנִים.
— לֹא אֶפֶל —
חֲשׂוֹךְ.
כְּמוֹ נְאוּר — רַק הַפּוֹךְ.

וּקְשָׁאָתָּ מִפְּגִינָה, בַּחוּץ,
בְּכֶכֶר אוֹ בְּכֶפֶר,
בְּחֹנֶף הַחֲשׂוֹף
הַבוֹעֵר מִשְׁנָאָה
לְכֹל מָה שֶׁחֲשׂוֹךְ
וְנִבְעָר

—
—
—
הָיִיתִי רוֹצֵה שְׂתַדְעִי.

על נכות ונייחות או על סוג מסוים של נכים שהולכים באופן משונה והחלטי

נכים הולכים אחרת
פדנול קושפפרת

צועדים עלי ברף
כמו חיזת פרא

בוטשים פשורים
על מדרכות

נכים הולכים בידיים שלוחות

מערים פרצופים, משמיצים חריקות,
אצרות, צפצופים

ריח זעה ופיזות מקציפים אופפים

הפוסנים
של מפי העקבות

ומיני נתזים

כל נכה הוא אצן
מזים

מחרטמת
איטוד
ספינת

איל-נגוח בשר נדם

אף לא בריה מטמטמת:

יש עצמה בהלוי הקלוקל
ותן אצילי בונקא
של מי שמוזעששים לשחק שחמט
עם תולים של דמקה.